

Kler Irvin

KUGUARKE

Prevela
Aleksandra Čabraja

 Laguna

Naslov originala

Claire Irvin

COUGARS

Copyright © Claire Irvin 2011

Mojim mazama: Stjuu i Ameliji Rouz

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Pružila mi se prilika da zahvalim ljudima koji su mi pomogli da se *Kugarke* dogode:

Šili, boginji ženske književnosti i najboljem agentu koji se može poželeti; mojoj fantastičnoj urednici Rebeki, publicisti Hani, Manprit i svima ostalima iz *Little, Brown* koji su radili na ovoj knjizi i poželeli mi tako toplu dobrodošlicu.

Mom božanstvenom mužu Stjuu i najsmelijoj devojčici na svetu, Ameliji Rouz – za vašu ljubav, podršku i nadahnuće. I zato što me večito zadirkujete dok pišem. Volim vas više od svega.

Mojoj neverovatnoj mami i dragom tati – volela bih da opišem vašu ulogu u ovome i u svemu ostalom – ali ne mogu da nađem prave reči. Za promenu...

Margaret – između ostalog, zato što se brinula o Rouz (i mom zdravom razumu) – i Toniju, što joj je to dozvolio.

Veliko hvala Meribet, Arnou i Nanet što su mi omogućili da živim svoj san (ili pak treba da kažem: da živim s brendom...): da postanem urednik časopisa *SHE*, najboljeg časopisa na svetu, i da napišem roman. I ekipi časopisa *SHE*, posebno Mari, što se tako dobro nosila sa svim tim ludilom.

Karli, uz koju sam stvarno opuštena.

Dženi, za sve duge dane, i Suzi, Dejvu i Lili Paj – našoj proširenoj porodici iza ugla – na pomoći, ali najviše na dobroj zabavi.

I naposljetku, mojim napaćenim prijateljima (vi znate ko ste). O, dobro: Kerin, Džeki, Karla, Džejms, Lori, Sem, Džo, Riči, Dejmijsen, Edi, El, Rut... da nabrojim samo neke od njih. Zaslužujete veliki plus što niste prevrtali očima svaki put kad sam se odlučila za svoj laptop umesto za izlazak, što ste razumeli moje „izvini, u gužvi sam“ – i što ste uvek bili tu, čak i kad ja nisam.

PROLOG

Novembar

KUPIŠ JEDAN, DOBIJEŠ DVA

Kerolajn Voker ispravi svoju klasičnu *Guči* suknju krišom se osvrćući po ulici usred mnoštva užurbanih službenika, zbunjenih turista i uličnih zabavljača. Kovent garden u vreme pauze za ručak. Isto kao uvek. Osim što... nije bilo isto.

Nije izgledala nimalo drugačije. I dalje je imala držanje otmene, uspešne preduzetnice zbog kojeg je postala miljenica sjajnih modnih časopisa širom sveta – kreativni genije što stoji iza jednog od najglamuroznijih globalnih brendova luksuzne robe i najunosnijih živih legendi maloprodaje. Bila je uzor naraštaja koji je verovao da može imati sve – lepotu, porodicu i poslovni duh – i koji je to uglavnom i postizao.

Međutim, iza poznate uglađene fasade, elegantna Kerolajn Voker se trenutno osećala pomalo nesigurno. Kerolajn se ponosila time što je mogla da se nosi sa svim okolnostima u kojima bi se našla na poslu ili drugde – ali sad je bila pomalo

unezverena. Nervozno je pogledala ka *Butsu*, pred kojim se našla. Za nju je bilo neobično da uopšte odlazi u apoteku: ako bi joj preko dana išta zatrebalo, obično bi njena verna sekretarica Trudi skoknula da joj to nabavi. Ali današnje „išta“ zapravo nije bilo bilo šta. Svakako ne bi mogla da zamoli sekretaricu da joj to donese. Pa, bar ne u ovoj fazi svog života.

Glamurozna dvadesetogodišnjakinja, od glave do pete odevena u *Topšop junik*, okrznu Kerolajn po levom ramenu i progura se kraj nje cokćući. Kerolajn se trgnu. Grozila se neodlučnih ljudi, onih što oklevaju pred ulazom u prodavnicu ili nasred prepunog pločnika – pa ipak se upravo sada i sama tako ponašala. Prošla je manikiranom rukom kroz sjajnu crnu kosu i odlučno ušla u apoteku.

Pošto se našla unutra, zaškiljivši zelenim očima čitala je redom natpise iznad polica s toaletnim potrepštinama. Kolekcije za kupanje, šamponi, regeneratori, proizvodi za žensku higijenu. Ništa od toga joj nije bilo potrebno. Kerolajn obuže blaga histerija. Fluorescentno osvetljenje zatitra joj pred očima i natpisi počеше da se slivaju. O, zaboga! Neće je valjda uhvatiti napad panike... Duboko je udahнула i uhvatila se za policu sa izloženim uzorcima karmina da povrati ravnotežu. Osećala se potpuno izgubljeno – što je za Kerolajn Voker bilo sasvim neuobičajeno.

Nervozno se osvrćući, primetila je prodavačicu koja je sa izrazom dosade na licu stajala za elektronskom kasom i žvakala žvakaću gumu, i odjednom se malo ohrabrila. Oklevajući, okrenula se ka njoj. Glomazan pult sprečavao je Kerolajn da se suviše približi kasi, te je morala da se nagne da bi je prodavačica čula. Devojka nervozno uzdahnu i pokuša da skrene pogled.

Kerolajn se nakašlja. „Treba mi testovi za trudnoću“, izgovorila je bezmalo šapatom. Reč „testovi“ joj je nekako zapela u grlu, kao da će je ugušiti. Nasmešila se, ali usplahireno, pa je bila sigurna da njen osmeh pre liči na grimasu.

Ne bi trebalo to da radi sa četrdeset dve godine. Uopšte ne bi trebalo to da radi.

Devojka opet uzdahnu, ovog puta poraženo, i nagnu se preko pulta ka njoj. Kerolajn preplavi talas olakšanja: devojka je očigledno shvatila koliko joj je neprijatno i pomoći će joj. Pomoći će joj da se izbavi iz ove đavolski nelagodne situacije.

„Ket, gde su nam testovi za trudnoću?“, viknu prodavačica promuklim i jednoličnim glasom koleginici koja je stajala nekoliko polica dalje.

Žena se okrete i diže obrve uočivši Kerolajn, fino isfeniranu, otmenu u firmiranoj odeći i porumenelu.

„Tamo, Mendi, pored *dureks* kondoma“, dreknu ona, napadno pokazujući ka susednoj polici. Ljubazno je pogledala u Kerolajn – a zatim još glasnije zaurala: „Baš ste došli u pravi čas – danas imamo akciju 'kupiš jedan, dobiješ dva'!“

Kad se svi kupci u prodavnici ljubopitljivo okrenuše i zagledaše u otmenu četrdesetogodišnjakinju koja traži testove za trudnoću, Kerolajn utonu u svoju *Balensijaga* bajkersku jaknu.

Sada već crvena kao bulka, Kerolajn napeto zahvali prodavačici i krenu svojim putem srama ka pokazanoj polici. Pored paketića folne kiseline, pored kutija s kondomima – zašto bi ikom trebalo toliko različitih vrsta kurtona?, pomisli ona odsutno – ka polici s testovima za trudnoću.

Dok je posmatrala poslagane kutijice, slova na njima se zamutiše i počеше da se stapaju. Kako, zaboga, izabrati neki

od ovih?, pitala se Kerolajn. Postoji li najbolja vrsta? Koliko joj je komada potrebno – je li neophodna i provera? I da li se različito upotrebljavaju? Kerolajn uze jedan u ruku i zagleda se u pakovanje. Na ovome je zapravo bila ispisana reč trudnoća: to joj se činilo prilično grubo. Jasno, nesporno – ali šta ako to nije reč koju želite da vidite...?

Primitivši kako je „Ket“ posmatra s neprikrivenom radoznalošću, Kerolajn vrati paketić na policu i uze jednu kutiju s plavom prugom s prednje strane. Tu vrstu je prepoznala. To je ona klasična, oprobana verzija, zar ne?

Kerolajn se vrati do kase. Mendi joj uze test iz ruke i skenerom očita bar-kod.

„Uz ovaj dobijate još jedan besplatno“, reče ona Kerolajn i pritisnu dugme ispod pulta.

„O, u redu je, nije važno“, promrmlja Kerolajn, kopajući po torbi da pronađe kožni novčanik *Safiri i rubini* boje karamele. Zašto im je baš toliko stalo da podele besplatne testove za trudnoću?

Međutim, Mendi je nije čula. „Džuls! Možeš li mi doneti još jedan test za trudnoću?“, doviknu ona. „Onaj...“ Ona pogleda u kutiju da proveri. „*Klirblu*. Pakovanje od tri komada.“

Kerolajn je užasnuto pogleda, a zatim spusti pogled na kutiju u prodavačicinoj ruci. To je zaista bilo pakovanje s tri testa. Mendina koleginica je donela besplatni primerak.

„To bi trebalo da vam bude dovoljno“, reče ona, namignuvši joj.

Kerolajn oseti kako joj vrelina opet obliva obraze. Izvukla je iz tašne novčanicu od deset funti i predala je kasirki. Samo da što pre izađe odavde!

Kasirka je pogleda. „Ovo je 19,99 £, a ne 9,99 £.“

Kerolajn se zablenu u nju. Dvadeset funti? Kako za ime sveta iko može da *priusti* sebi da sazna je li u drugom stanju ili nije? Ponovo je zavukla ruku u tašnu i izvukla novčanik. Obično nije nosila mnogo gotovine sa sobom. Začu se glasno zveckanje kada se sitniš iz pregrade u njenom novčaniku rasuo po podu.

Proklinjući svoju nespretnost, Kerolajn se sagnu da pokupi novac. Lice joj je bilo jarkocrveno od stida, a krv joj je damarala u ušima. Kad se uspravila, od kasirkinog blagog, sažaljivog pogleda pocrvenela je još jače.

„Hvala“, reče Kerolajn krotko, pružajući novac u zamenu za plastičnu kesicu s testovima. Gurnula ih je u svetloružičastu tašnu od antilopa – koju je sama dizajnirala – i povukla rajsferšlus. Ili je bar pokušala da povuče rajsferšlus. Cimala ga je i vukla, ali on se nije pomerao. Kožna ivica šava čvrsto se zaglavila u njemu. To je bila krivica kreatora. *Njena* krivica. Dok su joj ruke drhtale od stida i napora, Kerolajn izađe iz radnje oborene glave, pridržavajući kesu i tašnu, da se stvari iz nje ne bi prosule.

Okrenula se desno i duboko udahnula hladan novembarski vazduh. Utopila se u masu službenika što su izašli na pauzu za ručak i pošla natrag u svoj butik u Floral stritu. Počela je polako da se opušta i zavrтела je glavom u neverici zbog stanja u kome se našla. Kupila je test za utvrđivanje trudnoće. Pa šta. To hiljade – milioni – žena rade svakodnevno. Zbog čega bi ona bila drugačija?

Zanemarila je glasove koji su joj odmah zabrujali u glavi. *Zato što imaš četrdeset dve godine. Zato što je već trebalo da završiš sa svim tim. Zato što si to ti.* Umesto toga, pohitala je do otmenog crnog ulaza sa zlatnim natpisom *Safiri i rubini* i otvorila vrata.

U butiku je vladala bibliotekarska tišina preskupe prodavnice. Svetložute fotelje postavljene naspram sivozelenih zidova obloženih drvetom podsećale su na izuzetno elegantnu dnevnu sobu u Kensingtonu – udobnu, prijatnu ali prefinjenu, dok je prigušeno svetlo isticalo tašne, novčanike, pribor za pisanje i cipele pažljivo izložene na policama. Sve je prožimao miris najfinije kože: nenametljiv, otmen, skup.

Međutim, umesto da tu nađe utočište kao što se nadala, Kerolajn shvati da je butik poslednje mesto gde je trebalo da dođe. Ovde neće biti lako uraditi test: da bi stigla do toaleta za osoblje na spratu, moraće da prođe pored najmanje tri redovne bogate mušterije i svoje dve žustre prodavačice. Kerolajn opet obuže panika i dođe joj da pobegne iz prodavnice, da ostane sama i zaključa vrata za sobom. Opirući se toj želji, ona gurnu stvari nazad u svoju prepunu otvorenu torbu, nalepi na lice uvežbani poslovni osmeh da prikrije usplahirenost, i prošetala radnjom kao da ovamo nije došla ni zbog čega drugog sem da popije niskokaloričnu kafu s mlekom.

„Ćao, Tamara, kako si? Te cipele s otvorenim prstima baš su u tvom stilu! Gospođo Fodergil – odavno vas nismo videli. Jeste li pogledali naš nov izbor torbica od nojeve kože? Dženi, hoćeš li da pokažeš gospođi Fodergil... hvala ti. Deniz! Kako su blizanci? Izvinite me samo na trenutak...”

I dalje se smešeći, Kerolajn se provuče iza pulta, prođe kroz vrata i pope se uskim, zavojitim stepeništem bez prozora do recepcije.

Kancelarije na spratu estetski su daleko zaostajale za udobnim, prigušeno osvetljenim prostorijama u butiku u prizemlju. U središtu ove svetle, prostrane recepcije nalazili su se dugačak, nizak svetložuti sto za kafu i svetložuta kožna sofa.

Na blago zaobljenom pultu recepcije – takođe svetložutom – stajala je ogromna vaza puna džinovskih ljiljana. Iza njega su se, razdvojene staklenim zidovima od poda do plafona nizale kancelarije u kojima je bio smešten Kerolajnin mali ali savršeno usklađeni tim kreatorskih, marketinških i finansijskih čarobnjaka. Čupavi svetlosmeđi tepih vodio je do Kerolajnine kancelarije sa staklenim prednjim zidom, ali ovog puta ona se nije zaputila tamo. Klimajući glavom Trudi, svojoj sekretarici, skrenula je ka toaletu desno od recepcije i sa olakšanjem zaključala vrata za sobom.

Negde iz dubine njene torbe zazvonio je mobilni telefon. Ona ga u neverici potraži. Zvonio je tri puta. Četiri puta. Još jednom, i uključiće se govorna pošta... U poslednjem trenutku ona izvuče svoj blekberi. Videvši ko je zove, klonula je. Bebs. Njena majka. Kako je *znala*?

Srećom, govorna pošta se uključila pre nego što je bila prinuđena da odbije poziv. Kerolajn je mogla da zamisli Bebs kako ljutito cokće u telefon pre nego što ostavi šturu poruku. Mrzela je kad joj je kćerka nedostupna. A što se, iskreno govoreći, često dešavalo. Potresena, Kerolajn sede na spuštenu poklopac šolje i duboko udahnu. Izvadila je paketić iz tašne i zagledala se u njega. Slova su joj se maglila pred očima dok je čitala uputstvo i iznenadila se primetivši da joj se ruke tresu dok je otpakivala prvi test. Stvarno je smešno što u ovim godinama prvi put prolazi kroz ovaj dramatični postupak.

Pošto je uradila test, Kerolajn ponovo sede na šolju da sačeka rezultat. Kada je nekoliko sekundi kasnije ugledala neumljivu plavu liniju kako se pojavljuje na štapiću, srce joj se steglo.

Četrdeset dve godine. Uspešna svetska poslovna žena. Razvedena samohrana majka. Trudna. Pitanje je: s kim?

PRVO POGLAVLJE

Devet meseci ranije

DAKLE, TO JE TO

„Bila si sjajna danas, dušo. Ponosim se tobom.“

Sedeći za volanom, Kerolajn Voker se okrete svojoj ljupkoj sedamnaestogodišnjoj kćerki koja je sedela do nje na suvozačkom sedištu, i zadovoljno se nasmeši. Rejčel joj uzvрати nesigurnim osmehom ispod tamnih šiški.

„Jesam? Stvarno tako misliš, mama?“

Kerolajn oseti duboku nežnost prema kćerki koja je, uprkos svom upadljivom stajlingu u stilu modnih časopisa iz 2011. i lažnom samopouzdanju, bila slična njoj u tim godinama. Visoka i vitka, Rejčel je imala istu tamnu, sjajnu pravu kosu, smaragdne oči i prefinjene crte – ali njihova sličnost nije ostajala samo na izgledu. Kao i nekada njena majka, i Rejčel je u školi imala sve petice i bila je najsrećnija kad zabije nos u knjigu. (Ukoliko pak nije opsesivno kucala poruke, ili visila na Fejsbuku ili Tviteru, naravno.)

„Stvarno, dušo, ne znam nikoga ko bi se bolje izborio s pitanjima poput: da li puž ume da misli, ili koliko aviona leti iznad Oksforda UPRAVO SAD. Ti razgovori radi prijema sad su još gori nego kad sam se ja prijavljivala, pre toliko godina. Meni se čini da si ih baš razbila.“

Ona se na tren opet okrete ka kćerki i one uputiše jedna drugoj osmeh pun nade.

Potom se Rejčel namršti i nastavi da kuca poruku na svom ajfonu. „Ipak, šteta što tata nije stigao da dođe.“

„O, dušo, znam. Baš je bio razočaran. Ali nemoj mu zameriti – ne sećam se kada mu se tako nešto dogodilo. Znaš da si mu važnija od svega – kakav god bio taj poslovni sastanak na koji je danas morao da ode, možeš biti sigurna da je zbilja bio vrlo važan.“ Kerolajn dade znak da skreće desno, uznemirena time što joj se pominje muž. U stomaku je osetila nekakvu neuobičajenu nelagodu i pokušala da se otrese teskobe koja je odjednom beše obuzela. Les nikada nije propuštao ništa što je bilo važno njegovoj kćerki, iako je bio izvršni direktor TSBB banke, najuspešnijeg ogranka svih privatnih banaka u Velikoj Britaniji. Pa ipak je jutros rekao da neće moći da pođe s njima na Rejčelin razgovor za prijem na toliko željeni Oksfordski univerzitet, zbog hitnog sastanka s jednim škotskim klijentom u Edinburgu.

„Pa, on je na gubitku“, kaza Rejčel, još uvek nabusito. „On je mnogo propustio.“

„Sigurna sam da ćeš imati prilike da mu pokažeš Oksford, ako odlučiš da odeš tamo“, reče Kerolajn odlučno. Bila je čvrsto rešena da ne dozvoli da se tome prida prevelika važnost, pogotovo što joj se ranije učinilo da je Rejčel brzo zaboravila na svoje razočaranje obuzeta uzbuđenjem zbog upoznavanja

s gradom u kome bi mogla da studira. „U svakom slučaju, znaš kako se unervozu kad pođemo u kupovinu. Verovatno je bolje što nije tu.“

Rejčel se okrete i zaverenički se nasmeši Kelolajn: zajednički ručak u restoranu i odlazak u kupovinu posle toga bila je njihova tradicija, u kojoj su obe uživale. „Mama, on se već odavno čudno ponaša – i znaš šta? Drago mi je što nije ovde.“

Kerolajn nemo odahnu od olakšanja kada se Rejčel razvedrila. Poslednje što joj je u ovom trenutku bilo potrebno bilo je loše raspoloženje u kući.

Dok je, međutim, skretala u Ulicu Adelejd, Kerolajn nije mogla da se oslobodi nelagode zbog Lesovog odsustva. Pokušavala je da odbaci tu pomisao kao nerazumnu, ali sada joj je delovala logično. Kerolajn se u mislima vraćala na poslednja tri meseca, na njihov odmor na Maldivima za vreme jesenjeg raspusta kada su veslali više nego ikad, i kada je Les delovao neobično nervozno i napeto. Od tada je često i bez objašnjenja odsustvovao u vreme večere. U njegovom dahu često je osećala miris alkohola dok se uvlačio u krevet posle još jednog kasnog večernjeg poslovnog sastanka ili međunarodne telefonske konferencije. Kad je bio kod kuće, delovao je odsutno i zabrinuto. Za ime sveta, čak je i prošlog vikenda u njihovoj kući u Kotsvoldu, umesto da nedeljno jutro provede uz novine i kafu, odjednom nestao i otišao sam u dugu šetnju.

Kerolajn se ugrize za usnu. Otkad je upoznala Lesa, još kad je kao svež diplomac s Kembridža konkurisala za pripravničku obuku u *TSB banci*, a on već bio jedan od članova upravnog odbora, nikad nije morala da se bori za njegovu pažnju. Općenjen njenom lepotom i bistrinom, Les je brzo oborio s nogu neiskusnu dvadesetdvođišnju Kerolajn – uz moć, uz novac i

šarm, kako da ne uspe u tome? – i postao njen prvi ljubavnik. Njihovo zabavljanje sastojalo se od romantičnih, bajkovitih izleta, putovanja za vikend i zabava u visokom društvu sve dok je, šest meseci kasnije, Les nije zaprosio u Grinič parku. Uzeo ju je za ruku na istoj onoj klupi na kojoj je sedela i sanjerala i zimi i leti, godinu za godinom, dok je iz devojičice opčinjene bajkama izrastala u mladu ženu punu ideala.

Zlonamernici su, razočarani nestankom jednog od najpoželjnijih londonskih neženja s društvene scene, odmah počeli da predviđaju kraj te veze. Kako bi uopšte i mogla da uspe? Pored razlike od dvadeset godina, nije bilo nikakvog izgleda da obična devojičica – koliko god lepa – usreći muškarca kao što je Les duže od medenog meseca.

Međutim, njihov brak je opstao. Kerolajn je nekako uspela da probudi ne samo Lesovu romantičnu već i očinsku crtu, te je pozeleo da što pre zasnuju porodicu. Trebalo je dve-tri godine da Rejčel stigne na svet, ali pošto se to dogodilo, Kerolajn je bez žaljenja napustila svoju tek započetu karijeru u oblasti finansija i posvetila se životu odane – i veoma povlašćene – majke i domaćice.

„Evo ga, mama. Mama!“

Kad ju je Rejčelin glas naglo vratio u stvarnost, Kerolajn se trgnu i shvati da je umalo prošla *Vašington pab*, njihovo određište i mesto gde je njena kćerka večeras pripremala zabavu.

„Izvini, dušo, misli su mi odlutale.“ Ona zaustavi auto, povuče kočnicu a zatim se nagnu i poljubi Rejčelin pegavi nosić. Njena kćerka se s nelagodom namršti, gledajući kroz prozor ka grupi devojaka okupljenih ispred poznatog noćnog kluba u severnom Londonu. „Mama! Stvarno.“

Kerolajn se nasmeja i spusti ruke na svetložuti kožni volan BMW XS-a. „Ne brini, draga, ugled u društvu ti je još uvek netaknut – nijedna tvoja drugarica to nije videla! A osim toga, u narednih nekoliko meseci moraš da mi povlađuješ. Kad odeš na studije, neću moći da te ljubim kad god izlaziš iz kuće. *Niti* da ti služim kao lični taksista, kad smo već kod toga.“ Ona i Les su bili čvrsto rešeni da Rejčelino povlašćeno odrastanje održe u što razumnijim granicama, i mada su neke njene drugarice iz privatne škole imale limuzine s vozačima što su ih vozili sa žurke na žurku, Rejčel je bila vaspitana tako da ceni vreme koje su njeni roditelji odvajali da bi se uverili kako će ona bezbedno stići kući. Naučila je koliko je važno da im uvek govori gde je, i da ne ostaje van kuće duže nego što joj oni dopuste. Kerolajn se srce steže kad pomisli da mogućnost da Rejčel ode od kuće postaje sve opipljivija. Još jedan miljokaz gotovo je prevaljen: njena beba je zaista odrasla.

Rejčel se nasmeja i potapša Kerolajn po kolenu. „Tati će nedostajati taksiranje“, podseti ona majku. „Na kraju krajeva, on me najčešće vozi kad se kasno vraćam kući!“

S tim rečima ona otkopča bezbednosni pojas i izađe iz auta. „Vidimo se!“

„Pazi da mi na vreme pošalješ poruku kad budeš htela da se vratiš kući“, doviknu Kerolajn Rejčel, koja se hitro udaljavala i samo mahnula umesto odgovora. Rejčel se čak nije ni okrenula. Kerolajn se nasmeši i upali motor, pažljivo krenuvši te prolećne večeri kratkim putem do njihove kuće u gradu na Primrouz hilu.

Pošto je skrenula na pošljunčani prilazni put ispred svoje otmene kuće sa štukovanim pročeljem, Kerolajn je povukla ručnu kočnicu i zamišljeno sedela zureći u ukrasni bambus

pred sobom, izgubljena u bajkovitim sanjarenjima o Rejčelinom ranom detinjstvu. Potom joj pred očima iskrсну slika njihovog celokupnog porodičnog života. Ponekad je jedva uspevala da izmiri svoj sadašnji ambiciozni i uspešni lik s dvadesetpetogodišnjakinjom koja se rado odrekla svih svojih ambicija i zamenila ih životom domaćice. Međutim, uz vreme koje je provodila između njihovih kuća u Londonu, Kotsvoldsu i Njujorku, život je retko kada bio jednostavan – i nikada dosadan. Da, naravno, Les je pomalo bio sklon da opsesivno drži sve konce u svojim rukama i ponekad je bio nametljiv – ali sve je to, na kraju krajeva, bilo u skladu s njegovom ogromnom preduzimljivošću. Možda nije bio preterano okrenut duhovnosti niti intelektualnosti, ali je bio veoma analitičan i istovremeno duhovit, spontan i romantičan – sve skupa s bankovnim računom koji mu je omogućavao i najraskošnije gestove. Osim toga što je za Rejčel bio nežan i brižan otac, Kerolajn je podozrevala da je istovremeno predstavljao i očinsku figuru za kojom je sama oduvek čeznula, a kao njegova obožavana i prezaštićena žena, imala je svaku materijalnu pogodnost kakvu je ikad mogla poželeti.

Kucanje po vetrobranu ju je trglo, a kada se na prozoru pojavilo nečije lice, ona poskoči na sedištu.

„Dobro večer, Kerolajn.“ Ona sa olakšanjem uzdahnu. Bio je to Kristijan, onedavno nezaposleni bankar od prekoputa, koji se preko noći pretvorio u zaludnog suseda. Svoje novo-stečeno slobodno vreme posvećivao je lokalnim aktivnostima, organizovao je crkvene prepodnevne čajanke, obnovio komšijsku stražu i podsticao bezbožnu količinu govorkanja. „Jeste li se tu ulogorili?“

Kerolajn odmahnu glavom i pokaza na svoj blekberi, kao da je uhvaćena usred poziva. Činilo se da je to zadovoljilo Kristijana, te je nestao. Stajala je ispred kuće već nekoliko minuta. Trgnuvši se iz sanjarenja, Kerolajn se izvuče iz svog auta s pogonom na sva četiri točka i odlučno priđe vratima. Majčinstvo svakako ni za koga nije moglo biti lak izlaz iz bilo koje situacije, podseti ona sebe, koreći svoj večito prisutni unutrašnji glas što je podseća na čitav niz davno zaboravljenih snova o karijeri u svetu finansija. Uprkos svom izvanrednom uspehu na studijama, bila je čvrsto rešena da nastavi stopama svog odsutnog oca i bavi se trgovinom deonicama u Sitiju. Zašto, još uvek nije mogla da dokuči – nije baš da nikad nije upoznala svoga oca – ali negde duboko u njoj gorela je instiktivna želja ne samo da krene njegovim stopama već i da ga prevaziđe – da mu pokaže kako je jednako dobra, ako ne i bolja od njega. A takođe i da bi mu dokazala, jednom i zauvek, da je bio lud što je napustio nju i njenu majku.

Instinkt. Kerolajn zbaci klasične kožne mokasine i spusti ključeve i tašnu na sto od mahagonija u predvorju, odmah pored velike vaze s ružičastim ljiljanima. Udahnula je njihov poznati miris. Ružičasti za kuću, beli za kancelariju, preslišavala se odsutno. (Beli su joj bili omiljeni, ali je Les govorio da ga podsećaju na sahranu i zato su se još, kako joj se sad činilo, pre stotinu godina, sporazumeli da kod kuće budu ružičasti.) Kerolajn napokon skrenu misli ka onome što ju je zaista mučilo. Instinkt. On ju je doveo do gde se danas nalazi, podseti ona sebe. Oslanjala se na njega u školi i na fakultetu, dok su sve njene prijateljice gubile glavu zbog ponija, ili mode, ili momaka – odavale se piću i drogama – a ona uporno i neumorno učila za najviše ocene, ne obraćajući pažnju ni na

šta drugo. Pomogao joj je da prođe kroz prve, naporene faze razgovora radi prijema u *TSB banku*. I što je najvažnije, iskoristila ga je da memljivi stari brend kožne galanterije preobrazi u *Safire i rubine*, obožavanu marku luksuznih cipela i tašni koje su nosile sve pomodarke širom sveta. Instinkt. Nešto nije u redu s Lesom, znala je zasigurno – ali jednostavno nije mogla da dokuči šta to.

Začuvši meke korake Šapice, njihovog kućnog mačka, na uglačanom podu od orahovine, Kerolajn se okrete da ga pomi-luje po čupavim ušima a zatim, prolazeći kroz supermodernu kuhinju, izvuče kesicu mačje hrane iz ormarića ispod sudopere.

„Da pogađam tri puta šta hoćeš, a, Šapice?“ Uznemirilo ju je odzvanjanje vlastitog glasa u prostranoj kuhinji: kuća je uvek delovala sablasno pusta kada ni Les ni Rejčel nisu bili tu i Kerolajn je bilo drago što joj bar stari mačak pravi društvo, makar i iz zadnjih namera. Nasmejala mu se dok je glasno preo, sa iščekivanjem joj se uvijajući oko članaka i provlačeći joj se između nogu. Spustila je zdelicu s hranom na prostirku i, prilazeći srebrnom frižideru, sipala sebi pola čaše šablja. Pošto je sipala vino u čašu, Kerolajn otpi gutljaj i mrzovoljno odmeri sadržinu frižidera. Uveli celer, plesnjivi komad čedar sira i prastara tegla čatnija. Srećom, nije bila naročito gladna.

Zatvarajući vrata frižidera, Kerolajn začu zvuk faks-aparata iz radne sobe sa suprotne strane hodnika i zaputi se tamo.

Radna soba sa zidom prekrivenim policama malenim prozorom što je gledao na uski prolaz obrastao ružama između njihove i susedne kuće, odisao je Lesovim mirisima. Tu je on obavljao svoje poslove, plaćao račune, popunjavao sve njihove obrasce. Les se nekad s blagom zabrinutošću šalio da, ako bi mu se nešto dogodilo, Kerolajn uprkos svom poslovnom

duhu ne bi bila u stanju da pronade čak ni njegov testament. Pre izvesnog vremena, u doba kada je osnivala *Safre i rubine*, Kerolajn je tu provodila čitave dane, ali budući da je sada imala sopstvene otmene kancelarije iznad prodavnice u Kovent gardenu, ovamo je retko zalazila. Setno se nasmešila prisećajući se onih dana punih adrenalina i besanih noći dok je pokušavala da pokrene tu davno zamrlu firmu.

Faks konačno izbaci list hartije i Kerolajn ga pogleda: memorandum bezimenog poreskog službenika u vezi s jednim od Lesovih poslova. Spustila ga je na sto presvučen kožom da ga Les sutradan pogleda i upravo je htela da izađe iz kancelarije kada joj pažnju privuče poluzatvorena fioka radnog stola. Nagnula se da je gurne i zatvori, ali nije uspela. Fioka je bila puna računa i izveštaja iz banke. Ostavljajući čašu s vinom na stolu, Kerolajn izvuče složak hartije da oslobodi fioku.

Dok je slagala račune da ih uredno vrati na mesto, Kerolajn se namršti primetivši nepoznato zaglavlje. Izveštaji su glasili na Lesovo ime, ali ne i na neki od njihovih uobičajenih računa u banci *Kuts*. Umesto toga pripadali su nekoj maloj, nezavisnoj banci – bivšoj građevinskoj firmi – za koju Kerolajn nije znala da je Les uopšte koristi. Obuze je nelagoda, a srce joj brže zakuca. Odanost joj je nalagala da ne proverava Lesove račune – da vrati hartije na mesto gde ih je našla i da ga ne uhodi. Međutim, nešto drugo – opet taj prokleti instinkt – privlačilo joj je pogled poput magneta nazad ka računima i transakcijama zabeleženim na njima.

Fok ju je polako obuzimao sve veći užas, Kerolajn je nastavila da čita. Bio je to izveštaj s tekućeg računa, očigledno poza-mašnog i dopunjenog popriličnom sumom koja se mesečno namirivala s drugog računa. Ta stavka je bila naslovljena kao

„zabava“ a broj računa joj je delovao poznato. Mmada joj je krv bubnjala u ušima, Kerolajn nije dopuštala odanosti da obuzda njene sumnje. Umesto toga je nevoljno – ali uporno – čitala dalje.

U izveštaju je bilo zabeleženo nekoliko obilnih i čestih isplata hotelima i restoranima širom zemlje. U tome nije bilo ničeg čudnog. Les je voleo hotele. Rado je večerao van kuće. Zapravo, ona i Les su trošili dosta vremena – i novca – uživajući u dobrim vinima i restoranima okićenim mišlenskim zvezdicama. Jedino neobično u vezi s tim izveštajem bilo je to što Kerolajn nikada nije bila ni u jednom od restorana s tog spiska.

Trudeći se da pribrano zaključi šta bi to moglo da znači, Kerolajn otpi gutljaj vina i ponovo pogleda datume. Nijedan joj ništa nije govorio. Ni za živu glavu ne bi umela da kaže šta se tada događalo niti da se seti šta su ona, Rejčel i Les tih dana radili. Možda je to samo neki od poslovnih računa: klasičan fond za „reprezentaciju“ iz kojeg je Les koristio novac izvodeći na večeru i piće svoje brojne poslovne partnere.

Nastojeći da zanemari zloslutne glasove u svojoj glavi i mučan osećaj u dnu stomaka, Kerolajn pažljivo složi hartije i priđe stolu da otvori fioku i vrati ih unutra. Sigurno postoji neko razumno objašnjenje za sve to. Čim se Les sutra vrati kući, pitaće ga o čemu je reč, a on će joj reći šta je to, i zaje-dno će se smeјati njenoj gluposti. Radije nego da se naljuti zbog njene brige, Les će, zaključila je, biti dirnut što se ona i posle dvadeset godina zajedničkog života oseća kao nesigurna učenica koja se tek zaljubila u njega.

Dok je ponovo otvarala fioku, Kerolajn na vrhu primeti još jedan zaglavljeni papir. Trgnula ga je i malčice zacepila izvlačeći ga. Bio je presavijen natroje, ali deblji od bankovnih izveštaja;

hartija je bila boljeg kvaliteta i svetložuta umesto reciklirano bela, a dok ju je razmatrivala, pred očima joj se pojavi nenametljivi logo i račun za kreditnu karticu prikačen za gornji levi ugao.

Kerolajn tiho kriknu i pokri usta rukom, oborivši čašu s vinom na pod obložen pločicama, gde se rasprsla uz zveket razbijenog stakla. Sela je na kožnu stolicu i ponovo pogledala račun, pritom duboko zaječavši. Reči su joj delovale neobično, tuđe, kao da su napisane nekim stranim jezikom. Međutim, njihovo značenje bilo je kristalno jasno.

Bio je to račun za večeru, piće i hotelsku sobu. Za dvoje. U dvokrevetnoj sobi.

Datum na računu je bio Lesov rođendan, prošlog meseca. Upravo onaj rođendan za koji je tvrdio da ga je proslavio na vikendu uz golf s drugarima.

Kerolajnin instinkt je, kao i uvek, bio nepogrešiv. Pred njom se nalazio neoborivi dokaz za kojim je podsvesno tragala.

Kao i njen otac pre njega, i Les ju je izneverio. Napustio ju je. Les je imao ljubavnicu.

Kerolajn pažljivo složi račun i gurnu ga u džep farmerki. Suviše zbunjena da bi mogla išta drugo sem da tupo sedi, suviše obamrla čak i da bi mogla da zaplače, Kerolajn je ostala da sedi za stolom dok je sobu oko nje ispunjavala tama. Skamenila se od zaprepašćenja. Preplaviše je različita osećanja – naravno, povređenost, omamljujući, izbezumljujući bol. Ali osećala je takođe i bezumni bes, pitajući se kako je Les mogao da je izneveri; jezivi strah od onoga što sledi; i iznad svega ostalog, očajničko osećanje gubitka.

Napokon je digla glavu i tupo se zagledala u mrak napolju.

Dakle, to je to.

To je razvod.

DRUGO POGLAVLJE

BURAN RAZVOD

„Još uvek nisam sasvim ubeđena, Maz... Jesi li sigurna da nisu previše napadne?“

Kerolajn se okretala levo-desno, zabrinuto zagledajući svoje *Balmenove* zlatne kožne pantalone. Bile su tešnje, sjajnije i bestidno seksepilnije od svega što je obukla u poslednjih deset godina. Bez sumnje, odlično su joj stajale i pripijale se na pravim mestima, i odlično su se slagale uz široku šifonsku bluzu sa uskim dubokim izrezom, prefinjenu zlatnu ogrlicu i crne čizmice od antilopa, savršenu odeću za izlazak u klub u Sohou. To jest, savršena za devojkicu dvadesetih godina. Merijen je pomno odmeri od glave do pete, a zatim zabaci glavu i nasmeja se. Uprkos svojoj neodlučnosti, Kerolajn se nasmeši začuvši zarazni grleni smeh svoje drugarice.

„Draga, kad bi meni stajale upola tako dobro, još uvek bih drimala Holivudom.“